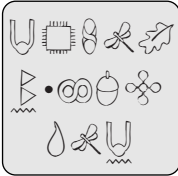

CHLADNÉ VÍBRACE

VATNAJÖKULL, ÍSLAND

Vatnajökull je největší ledovec v Evropě s plochou skoro třináct tisíc strohých modrobílých kilometrů čtverečních. Z velké většiny je neobydlený a pustý a z vědeckého hlediska představuje ideální místo, kde mohl Artemis Fowl předvést skřítkům, jak přesně hodlá zachránit svět. Ostatně trochu té dramatické scénérie ještě žádné prezentaci neuškodilo.

K těm několika částem Vatnajökullu, kde se lidé vyskytují, patří restaurace Great Skua na břehu ledovcové laguny, která od května do srpna slouží skupinám ledovcových turistů. Artemis si dal schůzku s majitelem *pro tuto sezonu uzavřeného* zařízení velice brzo ráno prvního září. O svých patnáctých narozeninách.

Artemis jel na pronajatém sněžném skútru po zvlněném břehu laguny, tam, kde ledovec klesal do černého jezera vyzdobeného bláznivou mozaikou rozlámaných ker. Vítr mu burácel kolem uší jako rozčilený dav na stadionu a nesl s sebou smršť šířů deště se sněhem, které mu zasypávaly nos a ústa. Prostor kolem byl veliký a nemilosrdný a Artemis věděl, že zranit se takhle sám v téhle tundře by vedlo k rychlé a bolestné smrti – nebo aspoň k na-

ní toleroval asi tak týden a pak příslušný hotelový řetězec koupil. To učinilo vtipkování poměrně rychle přítrž.

„Doufám, že je všechno připravené,“ prohlásil Artemis a několikrát ohnul a natáhl prsty v patentovaných sol-rukavicích. Uvědomil si, že na jednu ruku je mu nepříjemně horko; termostat zřejmě schytl ránu, když Artemis očesal ten ledový obelisk asi kilometr odsud. Vytrhl zuby napájecí drát; podzimní teplota se držela těsně pod nulou, takže nebylo velké nebezpečí podchlazení.

„Taky vás zdravím,“ prohlásil Adamsson. „Rád vás konečně vidím tváří v tvář, i když ne z očí do očí.“

Artemis ale neskočil na udičku; neměl v úmyslu navazovat přátelství, jak to nadhazoval Adamsson. Momentálně skutečně neměl v životě místo pro dalšího přítele, kterému nemohl věřit.

„Nemám v úmyslu žádat vás o ruku vaší dcery, pane Adamssone, takže myslím, že můžeme přeskočit ty zdvořilůstky, které snad považujete za potřebné. Je všechno nachystané?“

Adam Adamsson spolkl všechny předpřipravené „zdvořilůstky“ a pětkrát nebo šestkrát kývl.

„Všechno je nachystané. Vaše bedna je vzadu. Udělal jsem vegetariánský bufet a dárkové balíčky z lázní Modrá laguna. Připravených je také několik sedadel, přesně jak jste to požadoval v tom svém úsečném e-mailu. Nikdo z vašich hostů se ovšem neobjevil – jen vy. A tolik práce mi to dalo.“

Artemis vytáhl ze zavazadlové skříňky skútru hliníkový kufřík. „S tím si hlavu nelamte, pane Adamssone. A teď byste se mohl vrátit do Reykjavíku a utratit tam část z toho donebevolajícího nájmu,

co mi účtujete za to, že na pár hodin použiju tuhle vaši, upřímně řečeno, restauraci třetí kategorie. Třeba si tam najdete nějaký osamělý pařez, kterému byste se mohl vyplakat na kořenu.“

Pár hodin. Třetí kategorie. Dva a tři je pět. Dobře.

Teď zavrčel zase Adamsson a špičky mrožího kníru se lehce zachvěly.

„Tenhle tón není nutný, mladíku. Jsme oba lidi, ne? Lidi mají právo na trochu respektu.“

„Vážně? A co by na to asi tak řekly velryby? Nebo třeba norci?“

Adamsson se zamračil a jeho větrem ošlehaná tvář zvrásčitelá jako vyschlá švestka. „No dobře, dobře. Je mi to jasné. Nemusíte mě hned obviňovat ze všech zločinů lidstva. Vy teenageři jste všichni stejní. Uvidíme, jestli si vaše generace poradí s planetou líp.“

Artemis zacvakal zámekem kuffíku přesně dvacetkrát a pak zamířil do restaurace.

„Věřte mi, všichni teenageři nejsou stejní,“ prohlásil, když míjel Adamssona. „A já mám v úmyslu poradit si o hodně líp.“

Uvnitř v restauraci bylo víc než deset stolů a na všech byly obrácené židle nohama vzhůru, až na jeden, kde na lněném ubrusu stály lahve s ledovcovou vodou a lázeňské balíčky u každého z pěti míst.

Pět, pomyslel si Artemis. Pěkné číslo. Spolehlivé. Předvídatelné. Čtyři pětice jsou dvacet.

Artemis v poslední době došel k názoru, že pět je jeho číslo. Když byla ve hře pětka, děly se příznivé věci. Logik v něm věděl, že je to směšné, ne-

mohl ale ignorovat fakt, že tragédie se v jeho životě děly v letech, které pěti dělitelné nebyly: jeho otec zmizel a byl zmrzačen, jeho starý přítel Julius Břízný z LEPreko byl zavražděn zločinnou šotkou Opal Kobi, oboje v roce, jehož letopočet neměl s pětkou nic společného. On sám měřil sto pětadesát centimetrů, čili ještě lépe, pět stop a pět palců, vážil pětapadesát kilo. Když se něčeho dotkl pětkrát nebo v násobku pěti, chovala se ta věc spolehlivě. Například dveře zůstaly zavřené a talisman ty dveře ochránil tak, jak měl.

Dnes vypadala znamení dobře. Bylo mu patnáct let. Tříkrát pět. A jeho hotelový pokoj v Reykjavíku měl číslo 45. Dokonce i sněžný skútr, který ho bez úhony dovezl až sem, měl poznávací značku, která byla násobkem pěti, a navíc měl padesátikubíkový motor. Výborně. Na schůzku se měli dostavit jen čtyři hosté, ale spolu s ním bude účastníků pět. Takže nebylo třeba panikařit.

Část Artemisovy mysli se téhle nové pověřčivosti kolem čísel děsila.

Vzpamatuj se. Jsi Fowl. My se nespoleháme na štěstí – nech těch směšných nutkání a obsesí.

Artemis zacvakal zámkem kufříku, aby usmířil číselné bohy – dvacetkrát, čtyři pětky – a cítil, jak se tlukot srdce uklidnil.

Těch zvyků se zbavím zítra, až budu mít tohle za sebou.

Postával u servírovacího stolu tak dlouho, dokud Adamsson se svým sněžným traktorem nezamizel za ledovým hřebenem, který mohl být klidně hřbetem velryby, a pak počkal ještě minutu, dokud i z rachotu vozidla nezbyl jen vzdálený kuřácký kašel.

Výborně. Čas pustit se do práce.

Artemis sestoupil po pěti dřevěných schodech do hlavní části restaurace (*skvěle, dobré znamení*) a propletl se mezi řádkou sloupů ověšených replikami masky ze Stora-Borgu, až se zastavil v čele prostřeného stolu. Židle byly obrácené mírně k němu a nad stolem se třpytil lehký opar, jako když se vzduch chvěje horkem.

„Dobré ráno, přátelé,“ prohlásil Artemis gnómsky a přinutil se vyslovit ta skřítkovská slova sebejistým a skoro žoviálním tónem. „Dnešního dne zachráníme svět.“

Opar teď vypadal víc nabitý elektřinou, probíhaly jím výboje bílého světla a v jeho nitru se objevovaly tváře jako duchové ve snu. Tváře postupně zurčitelily a narostly jim trupy a končetiny. Objevily se malé postavy, podobné dětem. Podobné, ale ne stejné. Tohle byli zástupci skřítkovského Národa a mezi nimi i patrně jediná přítelkyně, kterou Artemis měl.

„Zachráníme svět?“ opakovala kapitánka Myrta Krátká z LEPReko. „Starý dobrý Artemis Fowl, a to myslím ironicky, protože *zachraňovat svět* se ti ani trochu nepodobá.“

Artemis věděl, že by se měl usmát, ale nedokázal to, a tak začal hledat chyby, protože to se mu rozhodně podobalo.

„Budeš potřebovat nový štítový zesilovač, Klusáku,“ obořil se na kentaura, který nepohodlně balancoval na židli určené pro lidi. „Tohle chvění jsem viděl už přede dveřmi. To si říkáš technický expert? Jak je starý ten, co používáš?“

Klusák dupl kopytem, což byl tik, který na něj vždycky prozradil, že je rozčilený, a taky důvod,

proč nikdy nevyhrál v kartách. „Taky tě rád vidím, Bláteníčku.“

„Jak je starý?“

„Nevím. Tak čtyři roky.“

„Čtyři. Tak vidíš. Co je to za číslo?“

Klusák se ušklíbl. „Za číslo? Tak my teď čísla třídíme, Artemisi? Ten zesilovač bude fungovat ještě sto let. Možná by se mohl trochu doladit, ale to je všechno.“

Myrta vstala a došla zlehka do čela stolu.

„Musíte se vy dva vážně začít hned hádat? Není to už po těch letech trochu nuda? Jste jak dva voříšci, co si vyznačují teritorium.“ Položila Artemisovi na předloktí dva štíhlé prsty. „Nech ho být, Artemisi. Viš přece, jak jsou kentauři citliví.“

Artemis se jí nedokázal podívat do očí. V botě dvacetkrát poklepal špičkou nohy.

„Tak dobře. Budeme mluvit o něčem jiném.“

„Buďte tak hodní,“ souhlasila třetí skřítkka v místnosti. „Přiletěli jsme sem kvůli tomuhle až z Ruska, Fowle. Takže kdybychom mohli změnit téma na to, co jsme sem přišli probrat...“

Velitelka Raine Vinjája zjevně nebyla nijak šťastná, že je tak daleko od svého milovaného policejního ústředí. Ujala se velení nad skřítkovskou policií před několika lety a pyšnila se tím, že je osobně informovaná o všem, co se děje. „Mám tam několik rozběhnutých operací, Artemisi. Šotci se bouří a dožadují se propuštění Opal Koboi z vězení a už se nám zase rozjela epidemie nadávavých žab. Udělejte nám tu laskavost a jděte k věci.“

Artemis kývl. Vinjája se chovala otevřeně nepřátelsky a to byla emoce, které se dalo věřit, samozřejmě pokud to nebyl bluf a velitelka nebyla jeho

tajnou fanynkou, ledaže to byl dvojitý bluf a ona se ve skutečnosti opravdu chovala nepřátelsky.

To je šílenost, pomyslel si Artemis. To zní bláznivě dokonce i mně.

Velitelka Vinjája neměla na výšku ani metr, přesto byla impozantní osobnost a Artemis neměl v úmyslu ji podceňovat. Byla skoro čtyři sta let stará, což u skřítků představovalo sotva střední věk, a tak či tak, vypadala pozoruhodně: štíhlá, bledá a navíc měla ony reaktivní kočičí panenky, jaké se v elfských očích občas vyskytnou. Ale ani tahle vzácnost nebyla jejím nejvýraznějším fyzickým rysem. Raine Vinjája měla hřívu stříbrných vlasů, které jako by pohlcovaly každou trošku dostupného světla a rozlévaly se ve vlnách po jejích ramenou.

Artemis si odkašlal a místo na čísla se soustředil na projekt, nebo jak tomu v duchu říkal, na PROJEKT. Koneckonců, když na to přijde, je to skutečně jediný plán, na kterém záleží.

Myrta ho zlehka uhodila do ramene.

„Vypadáš bledý. Ještě bledší než obvykle. Není ti nic, oslavenče?“

Artemisovi se konečně povedlo podívat se jí do očí – jednoho oříškového, druhého modrého – rámovaných širokým čelem a kaštanovou, ostře zastřiženou ofinou, kterou si nechala narůst ze svého obvyklého kratičkého sestřihu.

„Dneska je mi patnáct,“ zamumlal Artemis. „Třikrát pět. To je dobře.“

Myrta zamrkala.

Artemis Fowl a mumlá? A ani se nezmínil o jejím novém účesu – přitom fyzických změn si Artemis obvykle všímal okamžitě.

